

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 marca 2020 r. znak (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 8 i 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2016r., poz.372, z późn. zm.), odmówił ubezpieczonemu S. N. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 24 grudnia 2019 r. do dnia 25 lutego 2020 r., wskazując, że z dniem 22 października 2019 r. ubezpieczony wykorzystał pełny okres zasiłkowy wynoszący 182 dni. W drodze postępowania wyjaśniającego z lekarzem ubezpieczonego ustalono, iż w okresie przerwy (pomiędzy 22 października a 24 grudnia 2019 r.) S. N. (2) nie odzyskał zdolności do pracy, a co za tym idzie niezdolność do pracy przed przerwą i po przerwie należy zliczyć do jednego okresu zasiłkowego.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony S. N. (2), który wniósł o przyznanie mu zasiłku chorobowego za okres od 24 grudnia 2019 r. do dnia 25 lutego 2020 r., wskazując, że po pierwszej niezdolności do pracy odzyskał zdolność do pracy i po upływie okresu 60 dni stał się niezdolny do pracy z powodu całkowicie innego schorzenia niż pierwsze (schorzenie kręgosłupa a choroba serca).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie w całości argumentując analogicznie jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. N. (2) prowadzi działalność gospodarczą (wykonywanie prac ogólnobudowlanych) i z tego tytułu podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu.

Niesporne

S. N. (2) korzystał ze zwolnień lekarskich w związku ze schorzeniem kręgosłupa w okresie od 24 kwietnia 2019 r. do 22 października 2019 r., wykorzystując wówczas 182 dni okresu zasiłkowego.

Niesporne, nadto dowód: zestawienie zaświadczeń lekarskich – k. 13 akt organu, dokumentacja lekarska – koperta k. 36, k. 41-50, koperta k. 54, opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii A. K. – k. 64-65

W okresie od dnia 24 grudnia 2019 r. do 25 lutego 2020 r. S. N. (2) był ponownie niezdolny do pracy z powodu dolegliwości kardiologicznych.

Niesporne, a nadto dowód: zestawienie zaświadczeń lekarskich – k. 13 akt organu, dokumentacja lekarska – koperta k. 36, k. 41-50, koperta k. 54, opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii A. K. – k. 64-65

W okresie od 23 października 2019 r. do 23 grudnia 2019 r. S. N. (2) odzyskał zdolność do pracy. Wznowił prowadzenie działalności gospodarczej, w ramach której wykonywał prace ogólnobudowlane.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii A. K. – k. 64-65, dokumentacja lekarska – koperta k. 36, k. 41-50, koperta k. 54

W dniu 21 lutego 2020 r. lek. med. M. B. (1) wystawiła zaświadczenie lekarskie na zapytanie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S., w którym stwierdziła, że S. N. (2) w okresie od 23 października do 23 grudnia 2019 r. nie odzyskał zdolności do pracy.

Dowód: zaświadczenie lekarskie – k. 7 akt organu

M. B. (1) nie jest lekarzem rodzinnym S. N. (1). Jest dodatkowym lekarzem zatrudnionym w (...) w S.. Wystawiła ona zaświadczenie lekarskie dla S. N. (1) za okres niezdolności do pracy od 15 do 22 października 2019 r.

Dowód: oświadczenie M. B. (2) – k. 40, dokumentacja lekarska z (...) w S. – k. 41-50

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego okazało się uzasadnione.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2016 r., poz. 372), ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, przysługuje zasiłek chorobowy.

W myśl art. 8 ww. ustawy - zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 i 2 zaś - do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2.

2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Poprzez określenie nieprzerwana niezdolność do pracy należy rozumieć jeden okres niezdolności do pracy, spowodowany tą samą chorobą lub różnymi chorobami, jeżeli nie występuje między nimi przerwa. Innymi słowy pracownik jest niezdolny do pracy i nie odzyskuje tej niezdolności, nawet na 1 dzień. Natomiast jeśli między poszczególnymi okresami niezdolności do pracy, spowodowanymi różnymi chorobami, wystąpi choćby jeden dzień przerwy, w którym ubezpieczony był zdolny do pracy, okres zasiłkowy liczy się od nowa. Jeśli niezdolność do pracy trwa bez żadnej przerwy to wszystkie dni tej niezdolności wlicza się w całości do jednego okresu zasiłkowego, bez względu na to, czy spowodowane zostały tą samą, czy inną chorobą. Okres zasiłkowy jest liczony na nowo tylko wówczas, gdy zachodzi jedna z okoliczności wskazanych okoliczności:

- 1) niezdolność do pracy, która wystąpiła przy przerwie (minimum jednodniowej) zostanie spowodowana inną chorobą, niż poprzedni okres niezdolności do pracy,
- 2) przerwa pomiędzy okresami niezdolności do pracy spowodowana tą samą chorobą przekroczy 60 dni.

Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej, a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni (art. 9 ust 1 i 2 ustawy).

Przedmiot sporu w niniejszej sprawie stanowiło prawo S. N. (1) do zasiłku chorobowego za okres od 24 grudnia 2019 r. do 25 lutego 2020 r.

Niespornym przy tym między stronami było, że okres zasiłkowy zapoczątkowany w dniu 24 kwietnia 2019 r. zakończył się w dniu 22 października 2019 r., a niezdolność do pracy powodowała wówczas u ubezpieczonego schorzenie kręgosłupa. Niespornym też było, że niezdolność do pracy trwająca od 24 grudnia 2019 r. do 25 lutego 2020 r. spowodowana była schorzeniem kardiologicznym.

Pomiędzy dniem 23 października 2019 r. a dniem 23 grudnia 2019 r. upłynęło 62 dni. Organ rentowy stał na stanowisku, że w okresie tej przerwy S. N. (2) nie odzyskał zdolności do pracy, a w konsekwencji okres jego

niezdolności do pracy trwającej od 24 grudnia 2019 r. do 25 lutego 2020 r. należy doliczyć do okresu zasiłkowego, który zakończył się w dniu 22 października 2019 r.

W tym celu Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii A. K., który w swojej opinii (po badaniu ubezpieczonego oraz po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną) wskazał, iż w okresie przerwy (od 23 października do 23 grudnia 2019 r.) ubezpieczony odzyskał zdolność do pracy, o czym świadczy fakt wznowienia przez niego działalności gospodarczej i wykonywanej w jej ramach prac ogólnobudowlanych przez ubezpieczonego oraz jego aktualny stan zdrowia stwierdzony w badaniu klinicznym.

Żadna ze stron postępowania, w tym organ, nie wniosła zarzutów do tej opinii. Sąd również nie ma podstaw by ją zakwestionować. Opinia biegłego jest pełna i spójna, zawiera w sposób logiczny i przekonujący umotywowane wnioski, wreszcie wydana została przez wysokiej klasy fachowca z doświadczeniem klinicznym i o specjalności odpowiedniej do dolegliwości ubezpieczonego. W tym stanie rzeczy tutejszy Sąd w pełni podziela wywody biegłego o odzyskaniu zdolności do pracy przez ubezpieczonego w okresie od dnia 23 października 2019 r. do 23 grudnia 2019 r., zwłaszcza, iż w dokumentacji lekarskiej ubezpieczonego, którą Sąd z urzędu zgromadził ze wszystkich placówek, w których leczył się ubezpieczony, brak jest takiej, która dotyczyłaby ww. okresu. Stąd też za niemiarodajne Sąd uznał zaświadczenie lekarskie wystawione przez lek. med. M. B. (1) w dniu 21 lutego 2020 r., zwłaszcza, iż jak wynika z jej oświadczenia nie jest ona lekarzem rodzinnym ubezpieczonego a jedynie lekarzem dodatkowym w placówce, w której się on leczy. Organ rentowy nie naprowadził przy tym dowodów, by uwiarygodnić zaświadczenie M. B. (1), a także nie zakwestionował opinii wydanej przez biegłego wskazującego na odzyskanie zdolności do pracy przez ubezpieczonego.

Analiza materiału dowodowego zebranego w sprawie wskazuje, iż wbrew stanowisku organu, niezdolność S. N. (3) do pracy, trwającą od 24 grudnia 2019 r. otwierała nowy okres zasiłkowy i za okres niezdolności od 24 grudnia 2019 r. do 25 lutego 2020 r. należny był mu zasiłek chorobowy.

Mając na uwadze wszystko powyższe Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił w taki sposób zaskarżoną decyzję ZUS.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

23.10.2020 r.